

Rátalálnak a jó dolgok

Tanár szülők gyermekeként orvosi pályára vágyott, de üzletasszonyként lett sikeres. Két felsőfokú diplomát szerzett, ledoktorált, s végül egyetemi oktató lett. **Dávid Gabriella** az aradi Vasile Goldiş Nyugati Egyetem margittai részlegének vezetője, egy külföldön is elismert jótékonyági alapítvány vezetője.

Egy véletlennek köszönhetem az ismeret-séget az érmelléki származású Dávid Gabriellával. Régóta tervezzük, hogy egyszer elbeszélgetünk, végül április elején került rá sor. Először is arra kértem, beszéljen egy kicsit az életéről, mutatkozzon be olvasóinknak.

– Szalacson születtem 1966. április 17-én. Tanár szüleimet ide helyezték ki, s én ezen az érmelléki településen jöttem világra. 1972-ben Érbogyoszlóra költöztünk, szüleim ott folytatták pedagógiai pályájukat. Az általános iskolát Bogyoszlón végeztem el. Nagyon szép emlékekkel és komoly tudássalappal vértezett fel engem az a tanintézet. Margittára kerültem

Dávid Gabriella úgy érzi, többet kapott az élettől, mint amiről álmodott, ezért igyekszik másokon segíteni

középiskolába, egy félig román, félig magyar osztályba, nagyon érdekes oktatási elképzelésként, de jó volt, mert ennek köszönhetően mi, magyar gyerekek el tudtuk sajátítani a román nyelv alapjait. Mivel a szüleim nem álltak úgy anyagilag, hogy finanszírozzák az orvosegyetemi tanulmányaimat, amire mindig is vágytam, a felsőfokú oktatásom elmaradt. Helyettesítő tanítóként dolgoztam Érbogyoszlón, aztán elég korán, 19 évesen férjhez mentem Magyaroké, és ott folytattam ugyancsak a tanügyben, mint helyettesítő óvónő, és megszületett a gyönyörű kislányom. Egy év után a kereskedelmi pálya iránt kezdtem érdeklődni. Négy év múlva elváltam, mert beláttam, hogy a férjemmel nem tudom előteremteni a gyermekemnek azt, amit szeretnék. A továbbiakban üzletvezetőként dolgoztam egy zöldségkereskedelmi vállalatnál Margittán. A forradalom után jött a privatizáció, elsőként alapítottunk meg Margittán magánvállalkozást, s ezt aztán továbbfejlesztettük. Szerettem volna továbbtanulni, mindig is ösztönzött ez a be nem teljesült álom. Ehhez egy szerelmi csalódás is hozzájárult: még lánykoromban volt egy üzemmérnök udvarlóm, akinek

(folytatás a következő oldalon)

A zanzibári kisiskolásoknak írószereket vitt az érbogyoszlói alapítvány

Rátalálnak a jó dolgok

(folytatás az előző oldalról)

➤ a szülei azért nem fogadtak el, mert nem volt felsőfokú végzettségem. Tisztában voltam azal, hogy ha nem teszek azért, hogy elérjem ezt a célotmat, elszáll az idő. Ezért 33 évesen beiratkoztam a Nagyváradi Egyetem közgazdasági karán működő főiskolára, mert nem voltam biztos abban, hogy az egyetemet el tudom végezni román nyelven. De ez annyira jól sikerült – másodikként végeztem –, hogy lehetőséget kaptam: tanulmányaimat az egyetemen folytassam, harmadéven. A pénzügyi és biztosítási szakra iratkoztam be, látogatás nélküli oktatásra. Közben, mivel nagyon szeretem a természetet, turisztika szakra is beiratkoztam. Egyidejűleg végeztem a két szakot, két államvizsgát tettem le egy héten belül, és ugyanazon a héten az egyik tanárunk, aki Temesvárról érkezett oktatni, meghívott egy interjúra, hogy doktori iskolában folytassam tanulmányaimat. Ez nagyon jól sikerült, Temesváron megszereztem a doktori fokozatot, de nem nagyon használom ezt a titulust. Ez a doktorátus adott lehetőséget arra, hogy egyetemi oktató lehessenek, ugyancsak meghívással, a Vasile Goldiș Nyugati Egyetem margittai részlegén. Általában a jó dolgok jönnek az ember felé, és nem kell kapaszkodni utánuk,

legalábbis velem így történt. Elvállaltam az oktatást azzal a kikötéssel, hogy ha tetszeni fog, akkor ezt a pályát folytatom, de ha úgy érzem, nem tudok helytállni, akkor távozom. Egy fél év után – 2007-ben – letettem a véglegesítő vizsgát, akkor kaptam meg az adjunktusi kinevezésemet; ez a harmadik fokozat az egyetemi oktatásban a gyakornok és a tanársegéd után. Az akkori törvények szerint e fokozat elnyerésének vagy hatévi egyetemi oktatás, vagy egy kereskedelmi cég tízévi igazgatása volt a feltétele. Esetemben az utóbbit vették figyelembe, mivel üzletasszony is voltam, elég sikeres, hiszen munkámért kétszer is kitüntettek a román parlamentben. Ilyen minőségemben gazdasági kiküldetésben jártam Indiában, Brazíliában, Argentínában, Kínában. Visszatérve az egyetemi oktatói karrierre, úgy éreztem, ezzel a szüleim álmát váltom valóra, hiszen ők azt szerették volna, hogy tanár legyek, de nekem hosszú ideig eszem ágában sem volt; a kezdeti helyettesítő pedagógusi munkám után az üzleti világban találtam meg a helyem. Már tizenöt éve tanítok az aradi egyetem margittai tagozatán tudományos marketinget. Az oktatás román nyelvű, de a magyar diákoknak magyarul is elmagyarázom a leadott anyagot. Ettől az évtől én vagyok a margittai kihelyezett tagozat vezetője, ez a rektorhelyettesi címnek felel meg. A közgazdasági mellett nővérképző szak is működik nálunk; 2012-ig több is volt – jogi, pedagógiai, mérnöki –, ekkor jött az akkreditációt előíró törvényi változás, s a megtartásukhoz hiányzott a megfelelő program. Addig több száz tanár és tanító végzett nálunk. Ritka az a tanintézet, ahol valaki ne köszönne rám azzal, hogy tanárnő, én is ott végeztem. A nővérképzést 2011-ben indította be Margittán az aradiak alapítványa, 2016-ban jogi függetlenséget kapott, s azóta az új törvényeknek megfelelően működik nálunk, a margittai kórházzal együttműködve. 2021 októberében átvettem a nővérképző vezetését is, úgyhogy most harmas igazgatói tisztséget töltök be.

– Évente hány diák tanul a margittai kihelyezett tagozaton?

– Jelenleg száz-száz egyetemi hallgatónk van első-, másod- és harmadéven. Ez kevés ahhoz képest, hogy ezer hallgatónk is volt, de mivel mi magánegyetem vagyunk, csak ötven diákot vehetünk fel egy évben. A közgazdasági karra tavaly kaptuk meg az újbóli akkredi-

Az Accademia Constantina tiszteletbeli tagjává választották

A David Oktatási Alapítvány jótékonyági munkájának elismerése az oklevél

tációt, most a nővérképzőé van folyamatban. Ez a szak is nagyon szépen fejlődik, 101 diákunk van, a Dr. Pop Mircea Városi Kórházban végzik a szakmai gyakorlatot. Nagyon érdekel a biogazdaság, s ugyancsak egy szerencsés találkozásnak, az Alexandru Bogdan akadémikus úrral történt megismerkedésnek köszönhetően folytattam tanulmányaimat és két éves posztdoktori végzettséget is szereztem e téren. Ennek eredményeként külsős társkutatója lettem a Román Akadémiának. Több projektben vettünk részt, például ott lehettem Németországban már az első biogazdasági találkozón. Erről a témáról nagyon sokat lehetne beszélni. A lényege az, hogy nem ökológiairól van szó, hanem a hulladékok újrahasznosítását előtérbe helyező gazdálkodásról. Mi ezt az elképzelést használjuk az egyetemen is, a diákoknak biogazdasági szakkört tartunk, próbáljuk a környezetszennyezést meggátolni, a tudatos vásárlást, étkezést, életmódot oktatni a tanterven kívül.

– *Hogyan került kapcsolatba a vatikáni akadémiaiával?*

– A római Accademia Costantina-tagságom a David Oktatási Alapítvány tevékenységéhez fűződik. Ezt 1996-ban hoztuk létre oktatási és jótékonyági céllal. Az alapítvány csendben működik, nem keressük a hírnevet, nem reklámozuk magunkat, nem keresünk szponzorokat, nem szerepelünk a közösségi oldalakon. Tesszük a dolgunkat majdnem kizárólag önerőből, kevés külső támogatással. Úgy

Diákjaival a margittai egyetemi tagozaton

éreztem 2008-ban, amikor egy sorsfordulóhoz értem, hogy sokkal többet kaptam az életből, mint amire számítottam, vagy inkább úgy mondanám: mint amiről álmodoztam. Ekkor az összes vagyonomat – a bogyoszlói szülői házat is – az alapítványnak adományoztam, s a jövedelméből és a baráti kör kevés támogatásából szervezünk bizonyos akciókat. Engedélyezett szakmai továbbképzéseket is tarthatunk, s az ebből származó bevétel nagy részével is az alapítvány gazdálkodik. A székhelye Érbogyoszló, mivel a szülők és az egész Dávid család emlékére működik; ott most felújítás alatt van a szülői ház. Az alapítvány jelen van a világ több országában, a többi között afrikai államokban is. Tanzániának különleges kapcsolata van Romániával; mi néhány évvel ezelőtt kiutaztunk Zanzibár szigetére, mely Tanzániához tartozik, s letettük az addig ott nem létező magánoktatás alapjait. Nagyon meghatott bennünket az ottani emberek nagy szegénysége és az ezzel párosuló jótékonyága. Látva, hogy egy ottani kereskedő arra áldozza a délutánjait, hogy a helybeli gyerekeket angol nyelvre tanítsa, hogy ezzel elősegítse érvényesülésüket, hogy esetleg külföldön munkahelyhez jussanak, felkaroltuk ezt az iskolát. Már másodjára voltunk kinn, működtetjük az iskolát, fejlesztettük, vittünk tanszereket, tankönyveket, laptopot, nyomtatókat, az épületbe bevezettük az áramot. Egy állami iskolát is támogattunk, ahol 1865 elemista tanul. Ennek érdekes a története. Először csak a jó tanulóknak szántuk az iskolai felszereléseket, azt hittük, elegendők lesznek. Mielőtt még az iskolába eljutottunk volna, egy kislánynak cukorkát adtunk, de ő visszaadta, és azt kérte tőlem, adjak inkább egy golyóstollat, hogy legyen mivel írnia az iskolában. Amikor elmentünk oda, döbbenet láttuk, hogy hatvan gyerek van egy osztályban, felváltva írnak összesen három golyóstollal és egy vonalzóval. Összegyűjtöttünk tehát 1865 golyóstollat is, és tavaly el is vittük Zanzibárba. Ezek a humanitárius tevékenységek kötődnek a római kitüntetésemhez, amelyet a Vatikánban kaptam meg. Ez egy tiszteletbeli akadémikus cím, természetesen nem a tudományos akadémiaé. Az Accademia Costantina célja a kultúra, a barátság, az emberség és a szolidaritás előmozdítása és fejlesztése. A szervezeti tagság nagyon szép elismerése annak a munkának, amit az alapítványunk itthon és a világban végez csendben a rászoruló emberekért.

Dérer Ferenc